

**Corpus Juris Canonici, Per Regulas Naturali Ordine
Digestas, Usuque Temperatas, Ex Eodem Jure, Et
Conciliis, Patribus, Atque Aliunde Desumptas, Expositi**

Opus, Tum In Rebus Obscuris Claritate, Tum Dispersis Collectione ac
delectu, in contrariis conciliatione, eximium, simulque Indicibus ac
Præfationibus, Notisque quamplurimis & exquisitis illustratum, ; In Tres
Tomos divisum

Complectens Prolegomena Ad Jus Canonicum In Se Et Universim
Consideratum

Gibert, Jean-Pierre

Coloniæ Allobrogum, 1735

Cap. XI. Caput 3. de Sepulturis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74413](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74413)

les sequentes committant. Licentia speciali ad absentiam indigent, sicut Episcopi: quoad utrosque ea in scriptis dari debet. Neutri fructus lucrantur, qui tempore absentiae causa legitima destituta obveniunt; eos tuta conscientia servare nequeunt, sed eos Fabrica pauperibusve erogare debent.

Quod ex Fagnano diximus de similitudine Parochorum cum Episcopis, quoad ea, quae ad residentiam pertinent, fundatur in *Cap. 1. Sess. XXXIII.* quod iis praescriptis, quae observanda sunt erga Episcopos, sic loquitur, eadem omnino etiam quoad culpam & amissionem fructuum, & penas, de Curatis inferioribus & aliis quibuscumque, qui Beneficium aliquod Ecclesiasticum curam animarum habens, obtinet. Nec refert, quod in his verbis Concilium non loquatur nominatim de causis, nec de applicatione fructuum amissionum ad Fabricam, aut pauperes, nec de intervallo temporis, quoad privationem, observandi, nec de inutilitate remissionis non obstante omni compositione: causa enim continentur in eo, quod dicitur, quoad culpam; caetera in eo, quod dicit, quoad amissionem fructuum & penas. His similitudinibus inter Curatos & Episcopos circa residentiam adijci potest, obligationis causas eadem esse ferè, provenientes quippe è Jure Divino, quod illis multa faciendae praecipit erga gregem suum, quibus fungi nequeunt non residendo.

Quod dicit Autor *num. 29. 30.* usque ad *34.* legi meretur. Ibi observat mutationes à Concilio factas in Jure Veteri circa residentiam Curatorum. Praecipua sunt 1. Quod juxta Jus Vetus, Curati non residentes fructus ipso facto non amittebant; aut ipso jure; sed Episcopus eos illis privare poterat. 2. Curatus absens habitans in loco cognito, personaliter citari debebat, atque unica citatio modo peremptoria esset, sufficere poterat: si verò domicilii locus ignoraretur, tres requirebantur, & fieri debebant in Edicto publico. Hodie neuter plusquam semel citatur. 3. Absens, qui latitabat, sex Menses expectabatur post tres monitiones: hodie Episcopus procedere potest ad privationem Beneficii, post lapsum temporis in citatione definiti. 4. Publicatio citationis olim à viatore, seu Apparitore fieri debebat; hodie sufficit eam affigi.

Quod docet hoc *Caput* circa non residentiam Curatorum Fagnano occasionem praebet loquendi de non residentia Dignitariorum, Canonicorum, aliorumque Beneficiariorum Ecclesiarum Cathedralium, aut Collegiatarum, & observandi discrimen, quod Concilium inter utramque culpam constituit *Cap. 12. Sess. XXIV.* scilicet 1. Quod si hi Beneficiati tres ultra Menses abfuerint, privari debent prima vice, semisse fructuum ejus anni, pro rata temporis, quo ultra tres Menses abfuerint; 2. Si culpam eandem admittant alio anno, pro secunda vice, fructibus omnibus privabuntur. 3. Pariter delinquentes anno tertio, Beneficio suo privabuntur. Aferit, Congregationem Cardinalium sic muloties interpretatam fuisse Decretum illud, vid. *num. 14. & num. 35 ibid.* ubi praeterea observat, quod, si locus, ubi Beneficiati absentes commorantur, ignotus sit, tres citationes *Cap. 11.* praescriptae fieri debent, ibique sex intra Menses expectandi, quibus elapsis, poterit Episcopus ad privationem procedere. Laudat, ut id probet, haec Concilii verba, contra eos juxta Sacrorum Canonum Constitutiones procedatur.

Quoad alios Beneficiatos ad residentiam fundatione aut consuetudine obligatos, forma hoc *Cap. 11.* praescripta accuratè custodiri debet, quoniam Concilium erga eos nihil immutavit. Cum Concilium Tridentinum nihil circa modum procedendi contra Episcopos absentes, quorum Domicilium ignoratur, statuerit; videtur *Caput* hoc *11.* quoad ipsos, hac in circumstantia observari debere.

Tom. I.

CAPUT XI.

Caput 3. de Sepulturis.

UNA ex obligationibus Parochorum, ob quas tenentur residere, est obligatio Sacrificii pro grege suo offerendi: idèo FAGNANUS animadvertens hanc obligationem in *Capite 1. Sess. XXIII.* commemorari, velut rationem praeccepti residentiae, indè occasionem arripit discutiendi *num. 292. - 95.* utrum Parochus possit accipere honorarium pro Missa Parochiali, quam celebrare tenetur, ut Parochiani ejus praecceptum audiendi Sacri impleant? Decidit autem, non posse; quoniam applicatio Sacrificii istius debetur Fidelibus, qui Parocho suo alimenta exhibent, ut sibi res spirituales, quarum indigent, administrentur; porro, Missa Sacrificium ex earum numero est; sed priusquam hoc proponat, ad praeludendum ei decisioni suae, hoc in Sacrificio triplex pretii, vel fructus genus distinguit. 1. Unum generalissimum, qui communis est omnibus, pro quibus omnis Sacerdos offerre debet, scilicet, Ecclesiae, Pontifici, Episcopo, Regi, Circumstantibus. 2. Alterum specialissimum, qui est pro omni Sacerdote, qui offert. Porro, hi duo fructus non sunt in dispositione Sacrificantis: sed eos Deus aut Ecclesia praefatis affectant. 3. Fructum medium, de quo Sacerdos disponere potest. Hic autem fructus is est, pro quo licitum est Sacerdoti accipere honorarium; ipse autem affectatur personae, quae illud solvit. Hanc ob causam Congregatio declaravit, neminem honorarium duplex accipere posse pro eadem Missa; quam decisionem ALEXANDER III. approbavit. Eandem ob causam Congregatio definivit, Sacerdotem non posse dividere fructum hunc medium inter duas personas, accipiendo duplex honorarium, unum ab una, ad effectum satisfactorium, aliud ab altera, ad effectum impetratorium.

CAPUT XII.

Caput 9. de consecrandis Ecclesiis.

CAPUT hoc committi vetat Sacerdotibus reconciliationem Ecclesiarum pollutarum, & declarat, ejusmodi commissiones esse corruptelas, nullamque consuetudinem posse illas excusare, multò minus justas facere. FAGNANUS aliquam similitudinem reperiens inter illas commissiones & eam, quam Episcopus daret Abbatibus, Sacerdotibus, & Benedictis, ad conferendam Tonfuram suis Diaecesanis, quos ad eos mitteret cum Dimissoriis ad eos specialiter directis (utrobique enim de facultate Episcopali agitur Sacerdotibus commissis) circa quaestionem hanc docet, ejusmodi commissionem validam fore; item validam fore Ordinationem ex hujus commissionis vi factam; contenditque, *Cap. 10. Sess. XXIII.* non adversari huic decisioni; quoniam restringi debet ad Casum, quo Episcopus non consensit, quippe quod factum sit ad restituendam Episcopi auctoritatem; additque utrumque à Congregatione decisum fuisse. Objici posset, Concilium, dum auctoritatem Episcopalem restitueret, honorem Corporis Episcopalis intendisse: Membrum autem Corporis commode vel dignitati derogare non posse, *Cap. 12. de for. compet.* Responderetur, principium hujus Textus satis firmum & constans non esse, ad destruendas laudatas Declarationes. Plures aliae suppeterent objectiones; verum Casus propositus ita rarus est, ut prolixiori tractatione dignus non sit, cum paucissimi sint Episcopi, qui Diaecanos suos mittere velint ad Abbatem non Episcopum, ut ab eo Tonfuram, Minoresve Ordines accipiant.

Ex hac quaestione FAGNANUS ad aliam transit, quae ad hanc aliquantulum accedit, aut saltem ad hujus *Capitis* argumentum; scilicet, utrum Episcopus com-

R

mittere